

Ressabi, ressàbia, castellanismes intolerables, per *regust*, aplicat als animals (i analògicament a les criatures), és també inacceptable. en lloc d'usar *guit, repropri* i llurs derivats.

Ressaga o *ressaca*, en part són presos del cast. *resaca* i en part deriv. de SAGA (veg), mots que en català s'influenciaren mútuament i àdhuc barrejaren; l'acc. de la *ressaga* costera ve a ser la del genuí *xurria*, ben viu en el Maresme *Ressagar, ressegot, resseguer, V. 10* *saga Ressala, V. sala Ressalar, -alat, V. sal Res-salt, ressaltar, ressaltó, V. saltar Ressaludar, -lutar, V. salut Ressanament, ressanar, V. sà Ressec, resseca, ressecada, ressecament, ressecar, V. sec Ressecar 'retallar', V. segar Ressecor, V. sec Ressega, V. saga Ressegur, resseguitori, V. segur Ressemblant, res-senblar, V. semblar Ressentida, ressentiment, res-sentir, -it, V. sentir Resseny, ressenya, ressenyador, ressenyalar, ressenyar, V. senya Ressèquia, V. sèquia Ressequir, V. sec Resseure, V. seure Resso, V. so 20 Ressobinar, V. sobines Ressel, V. sol Ressòl 'solatge', V. sòl Ressombra grafia bàrbara per *resombra* Ressonador, ressonància, -ança, ressonant, ressonar, V. so Ressopada, ressopar, ressofet, ressofó, V. sopa Ressorgiment, ressoργir, V. sorgir Ressor, ressortir, 25 V. sortir*

Ressurrecció, V. resurrecció Recessitar. ja se n'ha parlat a CITAR (II, 718a40ss): s'hi pot afegir un pas-satge de Llull. «los miracles que Déu fahia, en crear lo món de no-re e *resuqitar* los morts», *Blanq* (NCl II, 30 188.26)

REST, I, 'corda gruixuda, esp la pròpia per a un enfilall', 'trenat o enfilall d'objectes', del ll. RĒSTIS f, id. □ 1ª doc: fi S. XIII, Jaume I.

«Venc lo maestre --- fer nostre castell e --- haguem nostres parats bé untats, --- per hon devia córrer lo castell de fust; e dix-nos lo maestre --- que adés hauria apparaylat: que endreçaria les cordes per a les tayles [‘politges de grans dimensions’] ---; e dixem-li Nós --- vuy en aquest jorn lo porfem guarnir, que jo enviaria molts porters a la mar, e hauríem los *rests* que y són, e les gómenes dels lenys --- e penjaran d'aquí enjós, e estoltran lo colp de la algarrada; --- e mogueuren lo castell, e ---», Jaume I (Ag, p. 208.7, § 160).

Apareix sovint en inventaris; p. ex., un de 1307, de J. de A, draper de Perpinyà: «--- cinc bancals --- 28 *restes* sive cordes *canabi*; una *flaciata* de pèl de boc ---» [on els mots en català pur alternen amb mots llatinitzats, que he posat en cursiva, entre ells *restes*, que està, doncs, per *rests*] (RLR IV, 380); en una tarifa duanera d'allí, a. 1317: «--- tro<n>ye<l>les --- esclops que vagen per vendre: la dotzena, 1 diner; item, *restz* e palomeres e altra exàrcia que no sia anomenada, sol que vaça per vendre. per lbr. de drs, un dr; item, tres liasses de buacels ---». Encara com a corda i en coses de mar, en el *D'Ag*: «una sort de *rests* e palomeres», inv. de les Drassanes, de 1417; i un altre d'aquest temps, publ. en les *Memòries* de Capmany, «--- stores, *rests*, libants --- d'esparteria ---» 60

a. 1453, *Ardits* (II, 83).

Avui sento un *řést d'érba* per 'rem o rengle d'herba dallada' en el Ripollès (St Bernabé de Tenes, 1953); però es coneix que també s'havien fet una mena de cordes o trunyelles trenant herba, seca i d'elasticitat resistent: car, entre les llistes d'objectes que trobà Aguiló en aquell inv. de 1467, figura també «un tros de *rest* d'erba de dues peces, sotil ---», fet que ens acaba d'explicar com es passà del significat bàsic llatí, de cordatge, al que predomina, modernament, de tirallonga d'objectes: segurament perquè ja es preveia, en els rengles d'herba que anava deixant el dallaire, els trenats que en sortien en forma de corda, o qui sap si perquè realment els mateixos *rests d'herba* es trenessin, un cop ressecs i endurits, en el prat.

Ja no pensem gaire en *rest* com a corda: només en el món arcaic de l'interior de Menorca, encara són cordes o gumenetes trenades per a les sínies de l'illa, usant allà la murta, que tant hi abunda («stricktau aus myrten für die norias gefertigt», Arx. Lluís Salvador, *Die Bal.* II, 362). Altrament, l'ús de *rest*, en els nostres temps, és ja quasi només parlant de les rastelleres d'objectes, i en particular els trenats que es fan amb alls, cebes etc. També, és clar, s'ha aplicat als enfilalls d'altres coses, comparables: «un *rest* de perles, qui són 33» en un inv. de 1410 d'un castell del Princ. (*AlcM*, § 5); d'arbres en renglera: «en aquells camps encara hi té 4 *řéstus* de figueres» Emp. (Vilacolum, 1958), objectes inanimats: «en el Pas d'En Canals hi ha un *rest* de passeres». 'pedrasses posades dins el riu per poder-lo passar a peu eixut' Gir. (Llorà, 1964); per fer un forn de calç comencen «posant-hi un *rest* de pedres» (filera, en rotllo, Guàlba, 1931); no havíem acabat la tirallonga de noms, perquè encara més amunt «allí hi ha un *řést* de cases, que ja us diré ---» Maresme (Sta. Susanna, 1931). I fins amb noms més o menys abstractes: «per poc no stic, com no t dó un gran *rest* d'assots», *Decam.* VIII, § 2, 444.20 (trad. «un gran sergozzone»).

En la zona meridional (que comprèn Priorat-Maestrat), els grups finals en *-ts* sonen *-ts*, i això fa que allà el plural *rests* es va tòrhar simplement *řét*; que, prenent-ho per singular, arriba a crear un plural analògic (cf. *BITXO* 'coralet' < *vits*, i *pots* plural de *post*): de manera que per allà vaig sentir parlar de *retx* i *retxos*, en aqueixes accepcions (1935-36).

A *rest* loc adv. 'en reguitzell, en sèrie, un darrere l'altre': «eren bales rases --- allà s'arrasa, escarritxant, una barra, de la qual salten els queixals a *rest*, com els grans d'una espiga de morenc, al cop de l'esgranadora», Ruyra (*El Malcontent*, en *La Parada*, p. 161).

DERIV: *Restera* (Pobla de Segur, *AlcM*) perquè s'hi lliguen les cordes del jou. De *rest*, en aqueixos sentits, es va fer *restell*, que Aguiló recollí a la PnaVic: defineix «restellera, filera» el *D'Ag*, § 3, amb els exemples (com els meus informants de Llorà i de Gualba) «posa aquí un *restell* de pedres per aturar l'aigua», d'on després «quin *restell* de bromes hi ha, a ponent», un *rastell de cartes* («comensin a concedir, y tot se'n va com un *rastell* de cartes») en el manresà Argullol (c. 1875,